

בְּנֵי אֱמִי, אֵלֶיךָ רְבִירְבִין מְמַנֵּן תְּרִיסִין עַל שָׂאֵר עַמִּין

וישראל מה היו אומרים לשכינה, בני אמי נחרו בי דהיינו שהם החטיאו אותי ושואל מי הם בני אמי ואומר שהם אלו השבעים שרים העליונים והממונים על שאר אומות העולם ובגללם חוטאים ישראל ונשארים בגלות וע"ז הם מקבלים את השפע מהשכינה ולישראל נשאר רק מהשאירות של השפע (רמ"ק).

ז"א השליך מעליו את המלכות בזמן הגלות

דְּבַר אַחֵר, בְּנֵי אֱמִי מִפֶּשַׁע פירוש אחר שמש"כ בני אמי הם בני ממש שהם

ו"ק דז"א דהיינו שהשכינה אומרת שו"ק דז"א שהם בני הבינה כמוני נחרו בי ועזבו

אותי ולכן ירדתי לעולם הבריאה להתלבש בקלי' נוגה ולזון את אלו השבעים שרים (מק"מ). **כִּמֶּה דְאֵת אָמֵר**, (איכה ב) **הַשְּׁלִיךְ מִשָּׁמַיִם אֶרֶץ וְגו'**

כמו שנאמר שז"א הנקרא שמים השליך מעליו את המלכות הנקראת ארץ. **וְכִד**

הַשְּׁלִיךְ מִשָּׁמַיִם אֶרֶץ, שְׁמוֹנֵי נוֹטְרָה אֵת הַכְּרָמִים. מֵאֵי

טַעֲמָא. בְּגִין דְּכַרְמֵי שְׁלֵי לֹא נִטְרָתִי וכאשר השליך ז"א הנקרא

שמים את המלכות הנקראת ארץ אז המלכות אומרת שמוני נוטרה את הכרמים דהיינו

ששמו אותה להיות שומרת את השרים של האומות שהם כרמים לחיצונים, ומה הסיבה לזה,

משום שכרמי שלי לא נטרתי דהיינו שלא שמרתי את ישראל שהם כרמי בכדי שלא יחטאו

(רמ"ק). **וְתַנִּינֵן, בְּנֵי אֱמִי וְדַאי אֶסְתְּכְמוּ עָלַי, פְּלוֹמֵר, פֶּד**

אֶתְעֵדִי אֶרֶץ, מִשָּׁמַיִם וכך למדנו שבני אמי הם ודאי ו"ק דז"א שהם בני הבינה

והם הסכימו עלי להשליך אותי מהם כלומר כאשר הושלכה המלכות הנקראת ארץ מז"א

הנקרא שמים, כְּמָה דְּאוֹקִימָנָא, דְּכִתְיִב, (שמות ב) וַתִּתְצַב
אַחֲתוֹ מֵרְחוֹק כמו שלמדנו על מש"כ ותתצב אחותו מרחוק דהיינו שהכוונה

למלכות שהיא אחות ז"א והיא התיצבה מרחוק מחמת שז"א הרחיקה ממנו (רמ"ק).

מחמת עוונות התחתונים אין יחוד זו"ן ואינם יכולים להשפיע כראוי

וְהָכָא אֶתְמַר וְדָאֵי וכן מפסוק זה בודאי נאמר שמש"כ, **הִנֵּה מָה טוֹב**

וַיְמַה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יְחָד פירושו שזו"ן שהם אחים והם

בני הבינה הם בייחוד ביחד. **וּבְהוֹ אוֹקִימָנָא** (נ"א וְהָכָא אוֹקִימָנָא), **גַּם יְחָד**.

כְּמָה דְּאֶתְ אֶמַר (ויקרא כו) **וְאֶף גַּם זֹאת בְּהִיּוֹתֵם** ובזה לכאורה

אפשר לפרש שמש"כ גם יחד הוא כמו מש"כ ואף גם זאת בהיותם, דהיינו שהוא בא לרבות

רק את המלכות הנקראת גם, שבגלות יש לה חסרון (רמ"ק), **שְׁבַת אַחִים**

בְּכֻלָּא, פִּיּוֹן דְּכִתְיִב, גַּם, לְאַכְלֵלָא כָּל אֵינּוֹן דְּלַעֲיֵלָא,

דְּכָל שׁוֹלְטָנוּתָא בְּהוּא אֶתְר אֶשְׁתַּכַּח אמנם ממש"כ שבת אחים

משמע שכל האחים בכלל ולכן הפירוש שכתוב גם, הוא בא לרבות את כל הפרצופים

העליונים שלמעלה מזו"ן שהם אבא ואמא וא"א שכל ממשלתם תלויה ומצויה באותו מקום

של המלכות, דהיינו בגלל שהפרצופים העליונים משפיעים לזו"ן שהם ישפיעו אותו

לתחתונים, אז לכן אם יש פירוד בזו"ן מחמת עוונות התחתונים אז גם בהם יש איזה פגם כי

הם אינם יכולים להשפיע שפע כרצונם (מק"מ).

החברים בתחילה מתווכחים בדברי תורה ולבסוף נעשים אוהבים

דָּבָר אַחֵר פירוש אחר שמש"כ. **הִנֵּה מָה פֹּזֵב וּמָה נְעִים וְגו'.**
אֵלֶּיךָ אֵינִי חֹבֵרִיא, בְּשַׁעֲתָא דְאֵינִי יִתְבִּין
בְּחֵדָא, וְלֹא מִתְפָּרְשָׁן דָּא מִן דָּא הם אלו החברים שבשעה שהם
 יושבים ביחד והם אינם נפרדים זה מזה. **בְּקִדְמִיתָא אֲתַחֲזִין גּוֹבְרֵי**
מִגִּיחֵי קֶרְבָּא, דְּבָעוּ לְקַטְלָא דָּא לְדָא. לְבַתָּר, אֲתַהֲדְרוּ
בְּרַחֲמֵימוֹתָא דְאַחֲוָה ואומר רשב"י שבתחילה שהם מתווכחים אחד עם השני
 הם נראים כמו אנשים הלוחמים בקרב הרוצים להרוג אחד את השני אבל אחרי שהם
 הסכימו זה לזה שהוא הפירוש לאמיתה של תורה אז הם חוזרים להיות באהבה וחדוה [10].
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַהוּ אֹמֵר ואז מה הקב"ה אומר עליהם, **הִנֵּה מָה**
פֹּזֵב וּמָה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יָחַד. גַּם, לְאַכְלִלָא עִמְהוֹן
שְׂכִינְתָא דהיינו שגם השכינה באה להכלל עימם ע"י לימוד התורה לשמה. **וְלֹא**
עוֹד, אֵלָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲצִית לְמַלּוּלֵיהוּ, וְנִיחָא
לֵיהּ וְחֲדֵי בְּהוּ ולא עוד אלא שהקב"ה מקשיב לדבריהם ויש לו מהם נחת ושמח
 בהם. **הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב** וזהו מש"כ בפסוק, (מלאכי ג) **אֲז נִדְבְּרוּ**

אור הרשב"י

[10] וכדאיתא בקידושין ל' ע"ב מאי את אויבים נעשים אויבים זה את זה ואינם זוים משם עד בשער אמר רבי חייא בר אבא אפי' האב ובנו הרב ותלמידו שעוסקין בתורה בשער אחד בסופה אל תקרי בסופה אלא בסופה.

הלימוד היומי

יִרְאִי יְהוָה אִישׁ אֶל רַעְהוּ וַיִּקְשֹׁב יְהוָה וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתֹּב
סֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו [סח] וְגו'.

רשב"י אומר לחברים שימשיכו להיות באהבה ובחביבות

וְאֵתוֹן חֲבֵרָיִא דְהָכָא, כְּמָה דְחֵוִיתוֹן בְּחִבִּיבוּתָא
בְּרַחֲמֵימוֹתָא, מִקְדַּמַּת דְנָא, הָכִי נָמִי, מִפָּאן
וְלִהְלֵאָה לָא תִתְפָּרְשׁוֹן דָּא מִן דָּא וְאֹמֵר רִשְׁב"י וְאַתֶּם הַחֲבֵרִים שְׂכָאן
כְּמוֹ שְׁהֵייתֶם בְּאֵהָבָה וּבְחִבִּיבוּת מִלְּפָנֵי כֵן כִּךְ גַּם מִכָּאן וְהֵלֵאָה תִמְשִׁיכוּ כֵן וְאֵל תִּפְרְדוּ זֶה
מִזֶּה, עַד דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֵדִי עִמְכוֹן, וַיִּקְרִי עָלַיְכוּ
שְׁלָם. וַיִּשְׁתַּכַּח בְּגִינֵיכוֹן שְׁלָמָא בְּעָלְמָא עַד שְׁהִקְב"ה יִשְׁמַח

אור הרשב"י

וכל שאין שום דבר לרדן אותה עליה, אז אי אפשר להעלות הנשמה עוד יותר, כי אי אפשר להעלותה אם אין דנין אותה מקודם, והנשמה המזוככת מכל וכל אי אפשר לעלות אלא אם כן מזכירין בעולם הזה זכותו, ומעשים טובים שלו שעשה בחייו, אז יוכל לעלות יותר למעלה, וזהו פירוש הכתוב אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו כלומר שאיש אל רעהו מדברים זה עם זה מיראי ה', ומזכירים מעשיהם הטובים שעשו בחייהם, ויקשב ה' וישמע ויכתב בספר זכרון לפניו, ליראי ה', כלומר שנזכרו יראי ה' לפני ה' יתברך, על ידי סיפורים ממעשיהם טובים נזכרים לפני ה' יתברך, ויש להם עלייה למעלה על ידי זה.

[סח] ובספר הבעל שם טוב עה"ת ביאר על מש"כ אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו, דהנה תיבת נדברו אין לו פירוש, ואמר הבעש"ט זלה"ה מה שהעולם נוהגין ענין יאר צייט הוא יום שמתו בו אביו ואמו, היינו משום שביום שמתו דנין את נשמת אביו ואמו אם יעלו למעלה לעולם העליון ואז קודם שיעלה לעולם העליון דנין אותו על קלות שבקלותו, ובכל יאר צייט דנין אותו כך כדי להעלות נשמתו יותר למעלה, ואז דנין על חומרות גדולות שלא נהג, ועל כן מתענים ועושים צדקה ביאר צייט כדי להעלות נשמות אביו ואמו יותר למעלה, כי ברא מזכה אבא (סנהדרין ק"ד א), ואם כבר נזדכך הנשמה מכל